

„Még sok mondanivalóm volna, nem vagytok azonban elég erősek hozzá. De amikor eljön Ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra. Nem magától fog szólni, hanem azt mondja majd, amit hall, és a jövőt fogja hirdetni nektek. Ő majd megdicsőít engem, mert az enyémből kapja, amit kijelent nektek. Minden, ami Atyámé, enyém. Azért mondtam, hogy az enyémből kapja, amit kijelent nektek.”

Az Atya, a Fiú és a Lélek teljes egységben vannak.

Jézus közénk születésével teljesítette az Atya akaratát. Tanításával azt adta tovább, amit az Atyától hallott. Életével és halálával azt igazolta, amire megbízást kapott. Élete nem öncélú volt, hanem küldetést teljesítő.

Annyit mondott el tanítványainak, amennyit képesek voltak fölfogni, és azt is példabeszédekben. A korszellem, a törvényeik, szokásaik gúzsba kötötték gondolkodásukat. Hiába volt a sok természetfölötti csoda megtapasztalása, mégsem tudtak elszakadni az anyag világi gondolkodástól.

Az akkor még gyenge lábakon álló hitet, megértést, gondolkodásmódot látta náluk Jézus, ezért nem terhelhette őket a teljes igazság elmondásával. Maguktól ezen a szinten nem lettek volna képesek teljesíteni apostoli feladataikat. Ehhez kellett a Pünkösöd ajándéka, a vigasztaló Lélek, hogy nem hagyta őket magukra.

Ma is, ránk is érvényes ez az ajándék ígéret. Minden ember számára készült a Szentlélek ajándékai közül valami (karizma), amit fölismerve használnunk kell az Ő dicsőségére, magunk és mások örömére.

A kérdés csak az, hogy elfogadom-e, vagy nem is veszek róla tudomást?

Az ajándékot pedig nem illik visszautasítani!

Tapasztalhatjuk, hogy magunktól a saját eszünk, erőnk, tehetségünk ma is kevés. Eredményeink ugyan kiválthatnak másokból elismerést, de követőket nem igen vonzanak.

Milyen izgalmas lenne tudni, hogy vajon mi az, amit még nem mondhatott el Jézus? Mi vajon elég erősek lennénk hozzá? Úgy tudjuk, túl vagyunk már a gyermeki hiten és komolyabb dolgokat is meg tudunk „emésztetni.” Ehhez kell kérnünk a bölcsesség Lelkét.

Dolgoznunk kell lelki fejlődésünkön, hogy jól halljuk és lássuk meg a ránk bízott feladatokat, amit más nem végezhet el. Adjunk szabad kezet az Úrnak, hogy munkálkodhasson bennünk! Ehhez sok csendre van szükségünk, hogy Isten elé helyezkedhessünk. Ha átadjuk magunk Neki, betölt bennünket. Ha teljes bizalommal fordulunk Felé, szabadságot adunk önmagunk fölött. Istenélményben lehet részünk, ami megszilárdítja hitünket, és már barátságból, szeretetből tesszük, amire küld bennünket.

Ha van súlyos problémám, betegségem, amit nem tudok kezelni, adjam át az Ő kezébe, a megoldás kulcsa Nála van. Ez a bizalom könnyebbé, elviselhetőbbé teszi a nehéz helyzeteket. Mindig kérem kell Szentlelke segítő erejét. Ha kérjük, meg is kapjuk. Olyan kegyelmi állapot ez, mint egy mély kút, amelyből állandóan meríthetünk magunk és mások számára is. Ekkor már láthatóak lesznek életünkön a Lélek gyümölcsei közül az öröm, szelídség, jóság stb. Addig fejlődhetünk, amíg azt nem mondják ránk, jó velünk lenni, mert sugárzóak vagyunk.

De amikor eljön Ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra. A jövőt fogja hirdetni, mondja Jézus. Az igazság Lelke megmutatja, hogy hol az ember helye a teremtett világban. Megmutatja, mire képes az ember Vele, és mivé teheti azt Nélküle. Érteni fogjuk a most zajló eseményeket is, eligazodási pontokat ad ebben a zűrzavaros világunkban. Ráébreszt a világvárányal, ami egy "Nagy Figyelmeztetés" az emberiségnek, hogy valamit nagyon elrontott. Új alapokról kell indulni, de nem „Veled Uram, de Nélküled”, hanem Istennel!

Széplakiné Finta Erzsébet, Pécel